

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: f. k.

Cím: Angolok karácsonya
Bnresten

Forrás: Magyar Hírlap

Bnr

1918. 12. 29

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

341.324

Hely

Idő

"1918"

Személy

341.324 1918

Angolok karácsonya Budapestien.

Egy kissé csalódottan nézi Budapest közönsége, főként női közönsége azokat az idegen katonákat, akik eddig Budapestre érkeztek. Megszálló csapatokat vártak, vagy öt-hatzezret, köztük úgy remélték, lesz annyi mindenféle tarka uniformisú nyakba legény, hogy a négyéves háború alatt le is rongyosodott, egyhanguan szürke budapesti utca egyszerűen új képet kap majd. Mert bizonyos: a főváros közönségének nem csekély része egészen kedélyesen fogta fel a megszállás tényét, egy másik része fásult közönnyel várja és legcsendesebb az a rész, amelyik a megszállásban nem lát egyebet, mint a megszállás tényét: nagyot sóhajt, aztán mélyen hallgat.

Szó ami szó: az eddig ideérkezett francia katonák, az a harmadfél száz spahi, éppenséggel nem valami előnyös minta. Aminthogy ezek tulajdonképpen nem is amolyan igazi kombattáns katonák — de facto bizony: ezek csak amolyan loápolók, meg lökezelők, akik csak azért jöttek, hogy a fegyverszüneti egyezmény értelmében rekviráló lovakat átvegyék és — olvígyék. Isztállólegények, arabs legények, bizonyára jó lovasok, de nem azokról a vidékekről, ahonnan az elit spahi truppok származnak, a már jelentősen kulturált algiri kerületekből, ahol

azért mégis érintetlen maradt az ott legrégebben megtelepedett arabok klasszikus faji tulajdonsága: berberék, kabilok, mórok sok minden hagyományos szokása. — hanem inkább a marokkói határról származó, egyéb szolgálatra nem igen alkalmas alacsony kulturájú legények. Bezzeg, ha a spahiknak algiri legénysége jelent volna meg és festői burnuszában, pompás mokány arabs lovakon vonultak volna fel Budapest utcáin: egészen más véleménye lett volna a mi közönségünknek is a spahikról. Egyelőre az ideérkezett ártatlanul vigyorgó legények is nagyon örülnek annak az élénk érdeklődésnek, amellyel a budapesti gyerekek és cseléd lányok őket nézik. A francia tisztok — van már vagy negyven Budapesten, — kezdenek egész ott-

honosak lenni és már fel sem tűnik az előkelőbb vendéglőkben, ha megjelennek. Van köztük minden csapatnembeli, de uniformisuk mégis majdnem egészen egyenlő, mindnyájan a háborús kék, vagy földbarna egyenruhát hordják, inkább csak sapkájuk, képijük színében van az eltérés. És van köztük fiatal, öreg és még öregebb is — és éppen így járnak mindenfelé: ki a maga kora és kedve, tetszése szerint.

A legkevésbé tüntek fel az angolok: tisztjeik vagy három hét óta a Dunapalota szállóban laktak és úgy alakult ki társaságuk is: azok, akikkel hivatalból dolguk volt és egy kisebb női társaság, amerikai születésű urinők és régóta már itt lakó angol hölgyek, akikkel a fekete kávé fogyasztása közben és

az ötórai teánál voltak együtt, angolosan előkelő kedélyességgel.

Az angol legénység — voltak vagy hatvanan, de fele már a monitörökkel és egyéb gőzösökkel lehajózott Belgrádba — a Gresham-palotának egyik udvari, félemeleti helyiségében helyezkedett el. Ott volt az armoryjuk, kaszárnyájuk és onnét jártak csoportosan ebédelni, egy Erzsébet-téri vendéglőbe. A nagy közönség inkább csak akkor látta a kitünőt öltöztetű és nagyszerű felszerelésű legénységet, amikor délben és este ebbe a vendéglőbe betértek és valósággal feltűnést keltett, ahogy ilyenkor, még a vendéglő bejárata előtt minden legény lekapta sípkáját, hóna alá csapta és úgy lépett a vendéglői helyiségbe. Bezzeg tanulhatna tőlük modort akárhány budapesti is.

Karácsony estéjét is ebben a vendéglőben töltötték el az angol katonák, nagyszerű hangulatban. Karácsonyi estéjüknek a rendezéséről egy-két honfitársunk s néhány itteni jóakarójuk gondoskodott és rendeztek is olyan karácsonyi vacsorát, amelyről bizonyára megemlékeznek még majd évek múlva is. Volt pompásan díszített karácsonyfa, terített asztal minden jóval; sült pulyka hatalmas tálakban, kompót, savanyú paprika, uborka, főzelék, tészták, torták, alma, dió, csemegék, cukorkák és bőségesen innivalók, a legjobb fajtákból. És az asztal körül ülő angol katonák oly urí módon, olyan előkelő nyugalommal fogyasztották el a vacsorát, hogy bizony példát vehetett volna tőlük sok

7. nyo...
 úgynevezett angol társaság, amelyik ugyan-
 azon este nyilvános éttermekben indiánus
 harci lármával ünnepelte — máskor is így
 szokták — a karácsonyt. Az ételek elfo-
 gyasztása után, az asztalfőn, a „chairman”
 helyén ülő hajózási kormánybiztos rövid
 tósztot mondott, amelyet az egészez társaság
 állva hallgatott meg s éppen így, állva, hall-
 gatta meg a hölgyekre mondott második
 tószttját is, lelkes, háromszoros hipp, hipp,
 hurrá-val bizonyítva, hogy „ladies first!” —
 a hölgyeké az elsőség mindenben.

És ahogy így a hölgyeknek kijutó tiszte-
 let megadatott, kezdetét vette a program
 második, szabadabb része. Két angol tenge-
 rész legény kiállt a középre és varieté-tán-
 cosokat és énekeseket utánozva, — egyik

mint női imitátor — kacagtatóan vidám ének és táncszámokat adott elő. Majd az egész társaság karban énekelt a szebbnél-szebb angol dalokat és közben hordták körül a csemegeket, inni- és füstölnivalókat. Fogyott is bőven, de azért egyik sem volt tulzó jókedvében, csak igazán kedvesen kedélyes és egyik sem ivott kelleténél többet. Ami pedig tengerész népnél extra erény. És pont tizkor, minden figyelmeztetés nélkül felkelt az egész tábor s egy szép kardalt énekelve, utnak indult, vissza a Gresham palotába, aludni. A vendéglő mellékterméből két pesti rendőr nézte mulatozásukat és mélabusan jegyezte meg az egyik: „Haj, haj, mink se csináltuk volna másként — Londonban, — ha mi győztünk volna!“ Ha . . . (f. k.)